

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
y 10 centaus paper en l' islade Cuba.

NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 3 rals.
Cub y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

QUADRO NOCTURNO.

desd' una finestra d' un quint pis, que tinch llogat al carrer de Moncada per disfrutar de bons aires, la qual finestra domina 'ls terrats de tot lo voltant.

Lo cel fa tant mala cara com si l' hi deguessin alguna cosa y no l' hi paguessin. Los núvols han anat baixant y juntanse sobre 'l campanar de Santa Maria esperant a deixar anar l' aigua quan lo vent descansi una mica y 'ls deixi descansar també, pues la precipitació es la mare de las ensopegadas y qui vol ferho tot a l' hora no fa res de bò.

En un terrat del carrer de Cremat xich se véu un quarto ab una finestra tancada atravesada d' una corda, que serveix per estendrehi roba y de la qual la *mano del tiempo* n' ha fet varios borralls, que penjan moventse capritxosament, impulsats pèl vent que comensa a fer de las sévas. La finestra ahont hi ha un test y dos ollas ab merduix y julivert s' obra ab molt misteri, brilla una llum y un cap de persona passant per la finestra mitj oberta, mira 'l cel que en aquell moment sembla, per lo negre, l' interior d' un tinter d' aquells de fils que s' usavan antes.

Lo propietari del cap que s' ha posat en expectativa, armat d' un fanalet, després de saltar per la finestra atravesa 'l terradet que rodeja 'l quarto y abrigantse ab una saca, que ha cullit de terra n' dona un' altra a un individu que ha saltat darrera d' ell y que fa una fatxa de *judío errante* que Déu nos n' guard.

De segur que no deuen portar cap bona intenció quan surten a fer aquestas correrias nocturnas per las teuladas.

Saltan a un terrat més baix y d' allí passen a una teulada espantant a dos gats, que devian estar parlant de que 'ls empedrats estiguessin tant mals que casi valdria més anar per las teuladas.

Si volém saber lo que ván a fer, escoltém lo que dihuen.

—Qui sab si 'ls trobarem, diu l' un a l' altre.
—No hi ha por, respon aquest, 'ls he *clissat* aquesta tarde y quan los hi posi 'ls cinch arpiots a sobre no cridarán més.

—Oh ara es la millor hora, hi trobarem los vells.
Quant jo deya, que no eran res de bò. Al observar tal misteri ja he dit ¡malo!

Al cap de vall de la teulada hi dona una finestra ahont hi viu una noya molt caya que no se per qué, sempre que me la miro m' passa 'l temps d' una manera tal, que m' fa fer salat pèls puestos; a aquestas horas sols poden anar a son quarto, ¡l' anirán a assassinar ó a seqüestrarla?

Si poguessim avisar a la policia! Ván caminant. Lo fanal nos guia..... Se paran: un d' ells s' ajup aprop de la finestra...

L' inquietut s' apodera de mí; de prompte se sent la caiguda d' un cos al carrer, que fa 'l soroll con si s' hagués trencat un objecte buit. ¡Potser era un cráneo!..

¡Quin pensament! ¡L' haurán morta!
Oh ¡are conech que l' estimava! May se m' havia demostrat ab tanta claretat.

Potser al crim es va venjansa d' una carabassa! Hi han ànimas tan trversas y ella era tan mona! Pero si es aixis procurem venjarla. Lo primer es descubrir als assessins. Seguim la llum; es la millor pista.

Los dos homes s' entonan: a la claror del fanal que ilumina sa cara s' véu l' abia pintada en sos semblans, y aquesta llum ca vegada més débil, drita al lluny, apareixent y desapareixent fins que s' fica per la finestra de ahont ha 'tit, com una rata s' fica a un forat, després de haver enjat pèl dia.

Nit horrososa! Lo qu' es 'l récort no m' deixarà dormir, y si m' deixa dormir tinch por quan penso lo que somiaré durant lo resto 'l nit! ¡Quants misteris passen en una nit ennovolada!

Demà al demati, al sortir, m' éraré de si han descobert lo cos de la victima, pues tich segur de que 'l soroll que he sentit es ella que haurán tirada al carrer per fer desapareixe 'l rasti. En quant a sos assessins no 'ls arrendo la ganancia 'ls atrapan.

Al sortir al carrer, l' endemà, ab lo cor encar febrós a conseqüencia del drama que havia presenciat, vaig acudir al punt ahont devia trobarse 'l cos d' una estimada, pues per un enamorat sols hi ha en lo mon sa xicota y figurantme veuré un grupo de gent, vaig veure...

Los bossins d' una olla y sis ó set pardales ab sos pares tots morts del tanto que ván rebre al cure ab l' olla desde la teulada ahont los havia posat maxicota porque fessen cria.

A la quinta aquells lássaros anavan a robar jus: va escaparlos l' olla, m' ván fer passar una mala nit y escriure aquestas quartillas fent potser mal de cap als lectors.

MISTER JHONSON.

UN' OBRA IMPORTANT.

Siga la *enhorabona*. Sr. Salvatella en companyia de tots los lectors de LA ESQUELLA DE LA TORRATXA y de totas las personas aficionadas a las glorias de sa patria y a las gangas.

Tres pacetas, tres pacetas, com diria en Santasusagna; per tres pessetas no més se regala un tomo de un regitzell de páginas que conté *dos comedias en tres actes*, EL ALCALDE DE ZALAMEA y LANCES DE AMOR y FORTUNA; un *sainete*, EL DRAGONCILLO; una *sarsueleta*, EL MELLADO; un *auto sacramental*, EL GRAN TEATRO DEL MUNDO; obras totas del primer autor dramátich del mon, DON PERE CALDERON DE LA BARCA. Conté ademés la llista comentada de totas las demés obras de tant distingit autor, la seva vida y miracles, los judicis crítichs de molta gent de anomenada, y la CRÓNICA DE LAS FESTAS DEL CENTENARI, celebradas en Madrid en los últims dias del

mes de Maig, escrita per un tal D. Joan Alonso del Real.

Vostès dirán: ¿tot aixó per tres pessetas? No pot ser. Donchs s' han tallat, perque encara hi ha que anadir las tornas de un retrato de Calderon, sigle XVII; una portada en colors y un altre grabat del sigle XVIII; tres grabats més del sigle XIX; una altra pila representant las principals carrossas que anavan á la professó del centenari y la firma y rúbrica de Calderon feta ab ploma d' oca.

Tampoch hem acabat; perque si val á dirho tot, hem de fer constar que 'l tomo que conté tanta munió de obras y grabats, está encuadernat ab tal luxu y elegancia, que 'ls dibuixos no més de las escubertas valen un grapat de duros.

Donchs bueno: per TRES PESSETAS Y NO MÉS los hi donarán tot aixó embolicat ab unas escubertas de paper perque ab los dits suats no s' embrutin los daurats y pinturas de las de tela.

¿Que no ho volen creure?
Donchs vaijinho á veure á can Lopez, Rambla del mitx, n.º 20, botiga de llibres y administració de LA ESQUELLA y de LA CAMPANA.

LO VIATJANT CATALÁ.

Al veure un jove elegant, modos fins, barret errera y ab aire de calavera ja podéu dir.—Es viatjant.
¿Pot ser s' haurén figurat que d' aixó n' es qualsevol? No senyors, no n' es qui vol: s' ha de ser espanyol.
Posehí algun pretext futil, enrahoná ab molt salero y sobre tot, s' embustero, el que no ho es, es inútil.
Molts tenen una garpena de no posehir aquest, pero fills, d' aixó y seyó se n' ha de venir de tena.
A mi 'm van cassar al vol; si senyors, també aljo, com que vaig veure imacolat que viatjaba qu' vol.
Per poder corrre la tuna vaig ficarme d' la gorga tot mudat, agant un orga (*) y cap á trobar desligats Sent á fora desligats de las garrafulanas, treballém, s' tenim ganas com si no s' em manats. Casi tot s' té humor alegría y las penas, nos veur una mar d' or nadant una mar d' or. Las as més satisfetas per fe, s' més importants nos don de dos pessetas. ab un len qu' aném bonichs ortant miseria á sobre, no olen que fém lo pobre, no fer veure que som richs. s' tenim de parlar de giros, s' capitals, de millons, y tots los viatjants bons moren, disparantse tiros.
Y 'l que 's veu més protegit y que 'l amo més alaba lo veurán pobret qu' acaba sent... municipal de nit.
Y no hi ha cap més surtida perque som ganduls de mena. ¿Si no coneixém més pena que 'l donarnos bona vida!
Tenim diners, joventut, tranquilitat, pochos apuros, llibertat, donas y puros, bons aliments y salut.
Y després, tenim per ff la costum aterrador qu' ut no 's pot llevar més dora de las déu del demati.
¿Davant tals antecedents qué no aspira á ser viatjant? Si quan surt una vacant... son á mils 'ls pretendents!
Y saben perque ho envejan los que per serne batallan? Perque diu que no treballan, que son senyors qu' es passejan.
Y mentres algun rebossi de ideas tant ignorants es aturá quel 's viatjants siguin butvins del negoci.
Té poders, grans facultats, dona crédito á qui vol y si dant i fa un bun ol no respon dels resultats.
L' un avuy 'l hi fa una nota y demá 's declara en quiebra; ell d' aixó no 'n passa febra, l' amo es qui la passa tota.
Ell ja ha fet lo seu degut s' ha informat, ha prés indicis,

(*) L' orga pél viatjant es la caixa de mostres.

ell no toca 'ls perjudicis, es un altre el jeperut.

La casa tot li sufraga gastos, capritxos y vicis; tot lo d' ell son beneficiis, ell no més cobra, may paga.

L' amo, segons está entès, paga lo més necessari y d' un gasto voluntari no vol may saberne res.

Més ay! Per més que fá l' home paga jochs, jafés, primadas, la propin de los criadas y altrás cosas molt de broma.

UN VIAJANT VIGATÁ.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS DE HOMES CÉLEBRES.

Alejandro Magno, sempre que donava audiéncia, tenia un costum, la de taparse una orella ab la mà, mentres parlava l' acusador.

—¿Perqué féu aixó? ván preguntarli un dia.

—Ho faig, vá respondre, perque l' altra orella la reservo per sentir al acusat.

Lo mateix Alejandro tenia en certa ocasió l' exercit ordenat en batalla, y 'ls seus generals ván preguntarli:

—¿Queda alguna cosa més que fer?

—Res: no falta sino que tots los macedonis se tallin la barba.

Lo general Parmenion vá estranyarse de una ordre semblant y vá preguntar perque l' havia dada.

—¿No sabs, vá respondre Alejandro, que lluytant d' aprop no hi ha res més perillós que la barba, ja que serveix per agafarse d' ella?

Anava Alejandro á partir pera la conquista de las Indias; pero vá adonarse de que 'ls molts bagatjes y 'l boli que arrastrava l' exercit forsosament retrassarian la seva marxa.

Un demati, estant carregats tots los carros, maná calar foch als seus y desseguida á tots los altres.

Los soldats ván comprendre l' intenció y tots se felicitaren del cop de geni de Alejandro.

Perilo, general de Alejandro, se presenta al héroe macedoni demanantli que l' ajudés á compondre 'l dot de la seva filla.

Alejandro vá manar que l' hi entreguessin cinquanta talents.

—Ab deu ne tinch prou, senyor, digué 'l general ab molta sorpresa.

—Sí, es veritat: ab deu n' hi hauria prou per tú; pero per mí que 'ls dono, de cap manera.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Aquesta senmana 'l nostre cop d' ull ha de ser molt rápit, ja que la cullita de novedades verdaderas es molt escassa. Sembla que la abrasadora calor que 's deixa sentir influheix sobre 'ls empresaris y las companyias.

A Beethoven s' han posat *Lara* y *Zampa*, sent molt aplaudits los artistas que las han desempenyadas. S' está preparant la representació de *Mignon* y *Carmen*. Allá veurém.

Al Espanyol cap novetat: *La Marsellesa*, *El Sacristan de San Justo*, *Las campanas de Carrion* y *El Anillo de hierro* han fet lo gasto junt ab *Marina*, cantada á benefici del Sr. Bergés.

Al Tivoli la *Guerra santa* ha sortit barrejada ab la repetició de la *Dama de las camelias* y 'ls estrenos de *El fantasma de la Aldea* y *Carracuca*, que no ofereixen gran cosa de particular.

També al Bon Retiro s' han estrenat las obras *Animo, valor y miedo* é *Industria moderna*, que tampoch son obras que matin, ademés del ball *Regreso de Fidelity*, en lo qual la Srta. Canetta lluheix totas las sevas facultats en un pas á dos y unas variacions, sent molt aplaudida per la seva escola correcta y la seva forsa en los passos de punta. De manera que 'l públich que l' aplaudeix proclama ben clarament qu' es una *bailarina de punta*.

S' ha donat al Circo Ecuestre 'l benefici dels célebres Martinettes, sempre originals y ab lo clatell á proba de clatelladas. Los velocipedistas americanos constitueixen també un número molt aplaudit dintre dels variats programás d' aquell centro d' espectacles.

A Massini s' ha estrenat lo ball *La Jardinera*, qu' es bastant agradable.

Finalment á Novedades la fecunda companyia dramática italiana ha fet alló de tantas funcions tans dramáticas nous. Entre ells se contan: *Un vizio d'educazione*, *Il conte Rosso*, *Sullivan*, *La Stranniera*, *Diana de Lys*, *Rehabilitazione* y *Rabagas*. Aquest últim es una sátira del reaccionari Sardou contra las ideas moder-

nas, que no deuria portarse may al teatro. No obstant la companyia ab l' acert ab que la desempenya, cubreix en part la responsabilitat del autor, que no 's para en atreviment més ó menos quan tracta de vilipendiar als seus enemichs polítichs.

N. N. N.

JA 'T CONECH, HERBETA...

Aquell dia que 'm digueres que ab fé, Leonor, m' estimavas y que sempre ab mí pensavas dia y nit, de segú que ab tas paraulas d' una hora lluny te vaig veure. ¿Y 't pensas tú que 't vaig creure? ¡Cál ni 'ls mils.

Lo dia que 'm regalares aquell anellet de plata de segú vas ferho, ingrata, perque 't des de més valor una cosa. ¡Y ab quin un 'naves á raure! Devias dir:—¡Déixat caure! ¡Cá, barret!

Ta falsetat ja l' he vista. ¿Que 't pensas que lo que 'm deyas no entenia perque ho feyas?

¡Ay, Leonor! Com que tú n' erats ben pobre y pensant quedar per tia sentne jo rich, no 't diria quin amor!

Lo que 'm sab més gréu encara del poch que vaig regalarte es lo refresch que vaig darte al café

lo dia, ó nit, que ballárem allí á la sala ab orquesta. ¡Sí, malaguanyada festa, me sab gréu!

Tú que 'm feyas servir sempre per aquell de cobertora, ja veus donehs qu' ha vingut l' hora que ab enuig he descubert perque 'm feyas los regalos. ¡Ay pobretal! ¡Oh, sí! Ja 't conech, herbeta, que 't dius marduix!

VICTOR FERRER.

ESQUELLOTS.

Cinccents venedors del mercat de Sant Joseph han rebut notificació de un auto del jutje, manantlos que desde aquell instant no regoneguessin per amo al Ajuntament, sino á uns particulars que han comprat á las monjas los solars del ex-convent de Jerusalem.

Jerusalem, Jerusalem.

Quant més aném menos valém.

Una pregunta:

¿Quin dia 's posará á la venta l' edifici de Cala Ciutat?

Si se 'l vénen inclús los regidors y tot, ja se jo qui hi farà postura.

Lo senyor Fontrodona.

Sempre hi cregut que l' Ajuntament acabaria demanant caritat.

Aixó es lo que succeix ab lo monument á Colon. S' obrirá una suscripció á Espanya y á América perque á Barcelona tinguém aquest monument, y si la suscripció pruduheix, lo monument s' alsará.

E si non, non.

De totas maneras encare que 'l monument no s' alsi, la sola idea de anarlo á captar, ja es una idea monumental.

L' Ajuntament ha acordat fer un Cementiri nou. Pero l' actual Junta del Cementiri vell, ha acordat no dimitir.

Y en tant l' ángel de 'n Vallmitjana está ab la trompeta á la mà, sense donar una *trompetada*. La *trompetada* verdadera qui vol donarla si per cas es la Junta y 'l bisbe.

Lo Bisbe, D. Joseph Maria, no s' ha conformat ab l' acort del Ajuntament.

Ell vol dominar sobre 'ls vius y sobre 'ls morts á la vegada.

Al efecte ha acudit al jutjat, alsantse contra aquell acort, y 'l jutjat l' hi ha hagut de observar y fer present que s' havia equivocat de porta.

Es molt just: las virtuts cardinals ván totas quatre plegadas, ó cada una tira pél seu cantó.

Quan faltan a la llista la prudencia y la templansa, no hi ha medi de que respongan la fortaleza y la justicia.

Are, segons sembla, no trobant altre remey pèl seu mal, D. Joseph Maria fá com los botiguers quan se declaran la guerra.

Si un tè una botiga, un rival n' hi posa un altre al costat y comensa la competencia.

Lo b'sbe véu que l' Ajuntament tracta de construir un cementiri y ja tè l' idea de construirne un altre, paret per paret.

De manera que no 'n teniam cap y 'n tindrem dos.

Ja 'm sembla veure una escena, molt semblant á la que vaig á descriure 'ls.

A las portas del cementiri municipal, hi haurá un gutzil del Ajuntament, que dirá:

—Sepulturas bonas y baratas: ¡á pelal ¡á pelal Triéu y remenéu.

Un capellá delegat del bisbe, per contrarrestar aquesta influencia, cridará:

—¡Veniu aquí á la baratura! Noy, ¿necessitas un ninxo? ¡A mitja pela, y absoltas de franch! Aquest es lo cami de anar al cel.

L' agutzil:

—¿Tú á mitja pela? Donchs jo á ralet.

Lo capellá:

—¿Tú á ralet? Donchs jo de balde.

L' agutzil:

—¿Tú de balde? Donchs jo encare pagaré'l xocolate, Lo capellá:

—¡Ah! Con que pagas lo xocolate? Donchs vinga una xicra y entérram.

Una noya de 15 anys molt maqueta vá donarlas per anar á confessar tots los dias de festa y sempre ab lo mateix confessor.

¡Ay, angelet de Dèu!

Pero velshi aquí que un dia l' angelet de Dèu vá volar sense dir res á casa seva.

Desesperació de la mare: intervenció dels vehins, plans de campanya per averiguar lo paradero del angelet.

Un individu de la familia se 'n vá á trobar al confès, y l' hi esplica 'l cas. Lo confès no s' inmuta tant sols.

—¿Vosté sab ahont es? l' hi pregunta.

—No; pero era una noya tant de bè, que 'm sembla que la familia pot estar molt tranquila, perque de segur que ha anat á parar á un bon siti.

No l' hi ván poder treure res més del pap.

Are vé alló del secret del búlgaro:

—¿Ahont es la nena de quinze anys?

Lo confès ho ha dit:

—Es á un bon siti.

Proposició mèva:

A aquest capellá que aixís s' expressa, no hi ha més remey que ferli alsar la sotana per veure si la troban embolicada per allá dintre.

De la Gaceta de Catalunya.

«En la Veu de Montserrat lo capellá Verdagner ha publicat uns versos que serveixen per explicar com Sant Miquel dels Sants vá cambiar lo seu cor pèl de Jesús, qui més tart vá haver de dir á la Verge Ana que també l' hi demanava 'l cor:

—Aquest cor que 'l tèn voldria,

diu Jesús de amor encés,

de bon grat te 'l donaria

la vida mia

pero Miquel me l' ha prè.

«Aquest cambi de cor explica perque 'l nom del malhaurat Bartrina, amich en vida del Sr. Verdagner, no figurava aquest any en lo saló de 'ls Jochs Florals que aquest senyor presidia.

«Probablement lo Sr. Verdagner havia cambiat lo seu cor de amich per un cor de clerical.»

Lo pá ha pujat de categoria á rahò de un quarto per lliura.

Y á Gracia 'l pá 's véu tres quartos més barato que á Barcelona.

Un castellá deya:

—Entre Barcelona y Gracia creia yo que habia media hora escasa; pero en materia de pan veo que hay tres cuartos.

Un epigrama:

—De quin ofici farás,

vaig preguntar á ne 'n Molas.

Y 'm respongué:—Ja veurás,

d' aquell que 's vaja més gras.

—Donchs feste mestre d' escola.

J. T. Y P. T.

A Paris s' está construhint un monument á Voltaire, que tè la forma de font.

L' estàtua del gran escriptor s' alsa sobre 'l monument, y dessota raja l' aygua.

Un periódich francès ocupantse d' aquesta construcció arquitectónica diu:

—Sembla que l' escéptich escriptor estiga dihent:—Véus aquí lo qu' es la gloria: aygua clara.

S' ha constituït á Barcelona una societat protectora y propagadora del celibat.

La gran qüestió per aquesta societat, es no casarse. ¡Me caso ab Rondal Miréu quinas ideas!

QÜENTOS.

Conversa entre un advocat y 'l seu escribent:

—Vamos á veure, 'l compte que l' hi donat per presentar-lo al cobro ¿ha sigut cobrat?

—Vol dir lo compte de 'n Pau Gili?

—Exactament.

—No, senyor.

—¿Cóm s' enten!

—Jo l' hi diré: hi anat á casa de 'n Pau Gili y per tota resposta ¿sab en Pau Gili que m' ha dit?

—¿Qué?

—¡Vaj! al diable!

—¡Y vosté!

—Hi vingut á trobarlo á vosté tot desseguida.

En una tertulia.

—¿Has vist á la Paca?

—No me 'n parlis.

—¿Quina manera de pintarsel!

—¿Qué hi farás! Es una dona que amaga la seva edat.

—No la amaga; la sepulta.

Del llibre de memorias de un cirurgiá:

Hi havia un cert millonari atacat de una afecció mortal, y era necessari operarlo.

Vaig ferho ab tanta fortuna, que vá curar, y ell en just agraïment vá preguntarme:

—¿Vosté m' ha salvat la vida! ¿Cuán tinch de donarli?

—Tres mil pessetas! l' hi vaig respondre.

L' home tenia fama d' avaro y aquestas tres mil pessetas l' hi varen fer mal efecte, de manera que vá atrevir-se á regatejar, dihent:

—¿No podia passar per mil cinchentas?

—Bueno, l' hi vaig respondre: vosté sabrá millor que jo lo que val la seva vida... Si no l' estima més que en mil cinch centas pessetas, accepto desde luégo.

En la tranvia, un jove pregunta á una senyora:

—¿Vá á pendre un bany?

—Si, senyor.

—¿Tota sola?

—Cóm vosté vulga.

Un senyor rich que havia guanyat una fortuna s' havia fet construir una casa de camp ab todas las comoditats imaginables.

Quan tingué la casa feta, la feya seguir als seus amichs y 'ls explicava las particularitats de aquella serie de adornos y combinacions.

—¿No véu? deya: aquí hi ha 'l comú y no 's coneix res: no 's véu més aquest botó adossat á la paret. Aprentant aquest botó surt l' asiento: després torna á apretarlo y l' asiento desapareix.

—¿Vol dir?

—Ja veurá, prohibu.

Del dit al fet, apreta 'l botó y no solzament vá sortir l' asiento, sino que al asiento hi havia la senyora del amo de la casa.

Dos inglesos se seuben á la taula de un restaurant y demanan dos costellas.

De repent un dels dos dona un crit y cau mort.

—Mosso, crida l' altre sense inmutarse. No 'n portis pas més que una.

Dos veteranos, l' un andalús y l' altre aragonés s' explicavan los fets heróichs que durant lo servey militar havian presenciat ó en los quals havian prè una part més ó menos directa.

Cansat l' aragonés de las interminables exageracions del seu company, vá aprofitar una pausa per interrompre'l y dirli:

—Me trobava servint una magnifica pessa d' artilleria y observo que 'm faltan las municions.—Capitá, crido al meu jefe, no 'm queda ja ni una bala rasa.

Lo capitá era aragonés com jo mateix, y 's tréu lo sabre y tallantse 'l cap me 'l tira als péus dihent:

—Té; aprofita'l per un tiro.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Dos tercera total ves veurás que tothom es hi, y si cap al hu invertida veurás que tothom es turch. De tot ne tenim á Europa y 'n tenen al tres-dos-tres; vaja, noy, que ab tants informes ja pots darte per entés.

CAQUERAS.

II.

La tersa-quarta es tant tot que no m' hu-quart contemplarla tot lo dia tersa-dos, pues estich molt desitjós de al seu pare demanarla.

MITJA-PASSADA.

MUDANSA.

Ab una tot á total modista que 'm fès vaig dir una bata de percal y total l' hi vá sortir.

C. DE CASTANYA.

ACENTÍGRAFO.

En Pau, amo de una tot que molt bon panyo total, me 'n vá total á mí un tros per fe'm roba per Nadal.

SASTRINTOLI.

CONVERSA.

—Ola, Pepa, ¿cóm te trobas?
—Molt millor que temps enrera.
—¿Qui 't cura?
—Mon cusí.
—¿Quin cusí?
—Entre tots dos ho havém dit.

PEPET DEL SASTRE.

TRENCA-CLOSCAS.

Panaret.

Convertir aquest artefacte en una fiera no fent més que alterar l' ordre de las lletas.

PAU DE LAS OLLAS.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7.—Una nació.
6 5 3 2 1 7.—Una provincia.
1 2 6 4 5.—Un arbre.
2 1 3 7.—Lo que deuen tenir las personas.
1 2 4.—Indica cantitat.
3 5.—Nota musical.

RAFAEL MONJO Y SEGURA.

GEROGLIFICH.

L D. II
CHO MIT
NNN
hada — que
M. M. M.
I G L I

XICH SOPA.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—Ca-si-no.
- IDEM 2.ª—Per-diu.
- SINONIMIA.—Roch, soch.
- LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Ramon.
- TRENCA-CLOSCAS.—Flasá.
- ROMBO.—
T
M O N
T O M A S
N A S
S
- CONVERSA.—Paca-Pepe.
- GEROGLIFICH.—No hi ha res més clar que l' aygua.

COMPETENCIA DE CEMENTIRIS.

—Vingui, desgraciat, vingui ab nosaltres, si vol guanyar la gloria del cel.

—Més bó, més barato, més higiénich... y ménos camándulas.

Disputantse la feyna. ¡A veure qui tindrà més forsa!